

POSTANOWIENIE

Dnia 9 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **F. B.**,
skazanego z art. 197 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w dniu 9 kwietnia 2025 r.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Łomży
z dnia 23 października 2024 r., sygn. akt II Ka 151/24,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Grajewie
z dnia 13 marca 2024 r., sygn. akt II K 29/22,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym obciążyć skazanego;**
- 3. zasądzić od skazanego na rzecz oskarżycielki posiłkowej H. C. kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem zwrotu uzasadnionych wydatków strony w związku z czynnościami pełnomocnika z wyboru w postępowaniu kasacyjnym.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Grajewie z dnia 13 marca 2024 r., sygn. akt II K 29/22, F. B. został uznany za winnego tego, że w dniu 21 lipca 2021 r. w miejscowości C., gm. [...], woj. [...], po uprzednim szarpaniu za odzież oraz zadawaniu uderzeń rękoma w brzuch, nogi, wykręcaniu rąk i przytrzymywaniu za kark, pozostającej we wspólnym związku i zamieszkałej wspólnie H. C., spowodował u niej obrażenia ciała w postaci: rumienia skóry przedramienia i bocznych powierzchni stawu łokciowego lewego i prawego, masywnego nieregularnego wylewu krwawego bocznej powierzchni biodra i uda lewego, o wymiarach 32 cm x 17 cm, wylewu krwawego przyśrodkowej powierzchni uda prawego, i innych otarć oraz drobnych podbiegnięć krwawych, które to obrażenia naruszają prawidłowe funkcjonowanie organizmu na okres czasu poniżej siedmiu dni, a następnie doprowadził konkubinę H. C. do obcowania płciowego, w trakcie którego uprzednio stosując przemoc fizyczną polegającą na przewróceniu pokrzywdzonej na łóżko i zdjęciu z niej ubrania oraz uciskaniu za szyję, ręce i nogi pokrzywdzonej, dotykaniu jej narządów płciowych językiem i palcami, doprowadził ją do odbycia stosunku płciowego,

tj. przestępstwa z art. 197 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 i 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za które – na podstawie 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzono mu karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia go wolności w sprawie. Ponadto, na podstawie art. 46 § 1 k.k., zasądzone od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej H. C. tytułem częściowego zadośćuczynienia kwotę 50000 zł, zaś na podstawie art. 41 a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., art. 43 § 1 k.k. orzeczono wobec F. B. tytułem środków karnych: zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 50 metrów oraz zakaz kontaktowania się z nią – przez okres 5 lat.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, który – podnosząc zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na treść wyroku oraz obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia (art. 5 § 2 k.p.k.; art. 7 k.p.k. i 4 k.p.k.) – wniósł o zmianę

zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

Sąd Okręgowy w Łomży wyrokiem z 23 października 2024 r., sygn. akt II Ka 151/24, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wniósł obrońca skazanego, podnosząc następujące zarzuty obrazy prawa procesowego mogące mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia:

1) obrazę art. 193 § 1 k.p.k., polegającą na zaniechaniu przeprowadzenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłej z zakresu medycyny sądowej M. R. na okoliczność ustalenia, czy pokrzywdzona wpływała na treść opinii tej biegłej oraz jakie były przyczyny rozbieżności w wydanych przez biegłą opiniach, co spowodowało zmianę opinii i skąd wynikają ustalenia w sprawie, w sytuacji gdy w przedmiotowej sprawie zostało wydanych pięć sprzecznych i rozbieżnych opinii, zaś stwierdzenie kluczowych dla odpowiedzialności karnej skazanego okoliczności wymagało wiadomości specjalnych;

2) naruszenie zasady bezstronności organu procesowego (art. 4 k.p.k.), zasady *in dubio pro reo* (art. 5 § 2 k.p.k.), jak również zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 k.p.k.) przez przyjęcie, że skazany zgwałcił pokrzywdzoną – wbrew opinii biegłej psycholog B. P. (k. 128-130, k. 166-167), zeznań lekarza J. S. (k. 58-59), który jako jedyny dokonał oględzin sądowo-lekarskich pokrzywdzonej i nie stwierdził obrażeń mogących świadczyć o jej zgwałceniu (opinia k. 35-40) oraz zeznań policjanta M. G. (k. 502).

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łomży.

Prokurator w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu należy zauważyć, że wskazywanie w nim na obrazę art. 193 k.p.k. jest oczywiście chybione w świetle treści podniesionego zarzutu. Jeżeli bowiem intencją obrońcy skazanego było zakwestionowanie jakości opiniowania biegłej, to właściwym zarzutem powinien być zarzut naruszenia art. 201 k.p.k. Jednakże miałby on rację bytu tylko w sytuacji, w której Sąd odwoławczy byłby zobowiązany rozważyć dane zagadnienie związane z opiniowaniem biegłego w ramach rozpoznawanego środka odwoławczego. Jeżeli jednak – tak jak w niniejszej sprawie – uchybienie tego rodzaju nie było podnoszone w apelacji, ani też obrońca skazanego nie składał wniosków o wydanie przez biegłą M. R. uzupełniającej opinii ani o wydanie opinii przez innego biegłego, to kontestowanie rzetelności wcześniejszego opiniowania przez ww. biegłą nie może przynieść oczekiwanego przez autora kasacji rezultatu. Ma ono bowiem charakter polemiczny względem oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd I instancji, co potwierdza uzasadnienie tej części kasacji. Za czysto spekulacyjne należy uznać wyrażone przez autora kasacji przypuszczenie, że biegłą M. R. mogła odwiedzić w ramach prywatnej wizyty pokrzywdzona, albowiem podjęła ona tego rodzaju kontakt z inną biegłą – B. P.

Oczywiście bezzasadny jest również drugi zarzut, który cechuje się elementarną wadliwością konstrukcyjną. Kwestią, która powinna być znana autorowi kasacji wykonującemu zawód adwokata, jest sprzeczność we wskazywaniu w tym samym zarzucie, jednocześnie na obrazę art. 7 k.p.k. oraz na naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. Oczywiście jest bowiem to, że zarzut naruszenia zasady *in dubio pro reo* możliwy jest jedynie w sytuacji, w której nie jest kwestionowana ocena dowodów. W przeciwnym przypadku tj. kiedy np. nie zostały wyczerpane możliwości dowodowe w sprawie albo doszło do wadliwej oceny dowodów zarzut taki jest co najmniej przedwczesny. Niezależnie od tego uchybienia należy stwierdzić, że rozpoznawany zarzut stanowi polemikę z oceną dowodów i ustaleniami Sądu *meriti*, nie wskazuje na uchybienia Sądu odwoławczego, którego to przecież orzeczenie zostało zaskarżone w trybie kasacji. Trzeba też zauważyć,

że w kasacji wykorzystano literalnie obszerny fragment apelacji, co również świadczy o bezzasadności rozpoznawanego nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym obciążając skazanego, a na podstawie § 11 ust. 2 pkt 6 w zw. z § 11 ust. 7 w zw. z § 12 ust. 1 Rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz.U.2023.1964), zasądzając od skazanego na rzecz oskarżycielki posiłkowej kwotę 300 złotych tytułem zwrotu uzasadnionych wydatków strony w związku z czynnościami pełnomocnika z wyboru w postępowaniu kasacyjnym.

[PŁ]

[r.g.]